

Învățături practice din cartea Iov (12)

O viață trăită în harul lui Dumnezeu

William Kelly

© CSV, Online începând de la: 26.12.2018, Actualizat: 26.12.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Iov 42

Marea luptă a sufletului, despre care ne-a vorbit cartea Iov, se apropie de sfârșit. Rezolvarea întrebărilor numeroase și adânc pătrunzătoare în viața fiecărui om a fost dată, nu în cuvinte, nu în dogme bine demonstrate, ci în inima umilă a celui suferind și în împotrivorul însuși.

Mărturisirea și restabilirea lui Iov

Iov a răspuns și a zis: „Știu că poți face orice și că nici o hotărâre a Ta nu poate fi împiedicată” (Iov 42.2). Cât de bine fac aceste cuvinte clare, simple, după așa de multe alte exprimări ale aceleiași guri! Simțim: inima lui a ajuns la liniște. Auzim despre dăruirea față de Dumnezeu, de liniștirea sub mâna Domnului, prin care sufletul lui ajunge la odihnă. Mișcător este și felul în care el se străduiește ca acum să dea pe deplin dreptate lui Dumnezeu. Odinioară s-a îndreptățit pe sine însuși, chiar cu prețul dreptății lui Dumnezeu; acum el îndreptățește pe Dumnezeu, chiar dacă prin aceasta el trebuie să mărturisească caracterul lui nedemn. Pentru aceasta alege aceleași cuvinte, cu care Dumnezeu l-a chemat să dea socoteală. „Cine este acela care, fără cunoștință, îmi întunecă sfatul?” Aproape exact aceleași cuvinte i-a spus Dumnezeu (Iov 38.2). Și răspunsul lui este acum: eu am făcut aceasta: „Am rostit ce nu am înțeles, lucruri prea minunate pentru mine, pe care nu le cunoșteam” (Iov 42.3). Cât de bine a înțeles Iov țelul cerințelor lui Dumnezeu (Iov 38.3); „Eu te voi întreba și tu să Mă-nveți.” Acum el adresează lui Dumnezeu aceeași rugămintă: „Te voi întreba și Tu să mă-nveți” (Iov 42.4). El se întoarce înapoi la locul care i se cuvine, și prin aceasta recunoaște că prin aroganța inimii lui s-a ridicat peste Dumnezeu.

Însă totodată acum devine clar, cum în smerenie inima lui este adusă aproape de Dumnezeu: odinioară l-a cunoscut din auzite, acum el privește la Dumnezeu: „Auzisem de Tine, cu auzul urechii, dar acum ochiul meu Te vede” (Iov 42.5). Privind astfel lăuntric pe Dumnezeul lui, plin fiind cu gânduri convenite cu privire la El, el se vede totodată și pe sine însuși în lumina adevărată, și, amintindu-și de tot ce a vorbit împotriva lui Dumnezeu, acum se detestă pe sine însuși și are căință reală: „De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42.6). Deci el se detestă pe sine însuși și ca să zicem așa se căiește stând pe genunchi. Când omul are a face cu Dumnezeu față către față, încetează toată gloriificarea de sine, și el devine vizibil în goliciunea și rușinea lui. Și apoi el detestă nu numai ceea ce a spus, ci se detestă pe sine însuși, „eu” încăpățânat, rău.

De îndată ce omul – chiar și cel mai bun dintre oameni – ajunge la cunoștința nedemnității lui, Dumnezeu Se coboară, îl ridică și îi dăruiește binecuvântare și înviore.

Păcatul prietenilor lui Iov

Este însă ciudat, că mai întâi se vorbește despre prieteni și abia după aceea despre binecuvântarea și înălțarea, pe care Dumnezeu a dăruit-o lui Iov după restabilirea lui. Mult timp n-am mai auzit nimic despre ei. În timpul ultimei vorbiri lungi a lui Iov, sub îndemnul lui Elihu, în timpul vorbirii copleșitoare a Creatorului, ei au tăcut. S-a frânt ceva și în inima lor? Găsim și la ei smerire? Cu siguranță nu, căci primul lucru, pe care Dumnezeu li-l spune, este: „Mânia Mea s-a aprins împotriva voastră.” Probabil că ei au văzut o confirmare a propriei lor

teorii despre păcatele lui Iov, în mod deosebit în cuvintele Domnului adresate lui Iov. Parțial și privit superficial, cuvintele lui Dumnezeu se potriveau cu reproșurile lor împotriva lui Iov. Și acum ei aud aici – Dumnezeu Se adresează lui Elifaz, ca cel mai bătrân dintre ei –: „*N-ați vorbit drept despre Mine, ca robul Meu Iov*” (Iov 42.7). Instinctiv te întrebi, în ce a vorbit Iov ce se cuvine despre Dumnezeu. Căci privit superficial s-ar fi putut gândi pe drept, că Iov a vorbit la fel de mult de nedrept despre Dumnezeu ca și ceilalți, da, s-ar putea chiar spune, că el a vorbit chiar mai pripit decât Elifaz și prietenii lui.

Efectiv, noi nu avem voie să trecem cu vederea greșelile făcute de Iov. Dar repetăm: este o diferență ca de la cer la pământ, dacă te afli sau nu într-o încercare așa de grea ca Iov. Pentru cei care ei înșiși nu suferă, este foarte ușor să descopere greșeli în cuvintele revoltate ale celui apăsător. Însă Dumnezeu ține socoteală de împrejurările în care ele sunt rostite, mult mai mult decât probabil gândim noi. Să nu uităm, că ceea ce era păcătos în cuvintele lui Iov a fost muștrat de Dumnezeu, a fost recunoscut și mărturisit de Iov și urmare acestui fapt era iertat de Dumnezeu. De aceea pentru Dumnezeu sosise acum momentul să-Și amintească cât mult bine a spus Iov în suferința lui, câtă credință a arătat el chiar și în acele momente, cum el – în contradicție cu sine însuși – a luat prin credință ca Salvator pe Dumnezeul acela care în momentul următor i s-a apărut că ar fi un dușman.

Dumnezeu nu este unul care uită aceste lucruri. Însă El evaluează serios greșeala bărbaților care în părerea greșită că fac ce este drept, au eșuat complet în judecarea conform gândurilor lui Dumnezeu a unui anumit caz. Ei cunoșteau aceste gânduri, în măsura în care Dumnezeu le-a revelat în timpul acela, dar au greșit grav în aplicarea lor. De aceea, ceea ce ei spun, este pe de o parte foarte adevărat, și pe de altă parte foarte greșit. Adevărurile abstracte fără viață spirituală călăuzită prin Duhul Sfânt sunt întotdeauna un pericol pentru credincioși. Uneori se produce mai multă pagubă prin aplicarea greșită a unui adevăr decât printr-o nedreptate. Căci adevărul aplicat greșit dă unei rătăcirii o aparentă înfățișare de autoritate divină. Când o nebunie este cunoscută sau ceva, care aparent este fals, te îndeapărtezi, însă fiecare credincios este impresionat de adevărul lui Dumnezeu. Deci dacă adevărul este aplicat greșit – ca aici, pentru a nimici moral pe unul care era subiectul special al intereselor lui Dumnezeu -, atunci aceasta este ceva îngrozitor în ochii Săi. Și cei trei prieteni s-au făcut vinovați de acest păcat. Fără îndoială Dumnezeu nu-i va compara în privința aceasta cu Iov, înainte ca ei să se fi smerit; dar pentru că aceasta a avut loc, pentru că Iov a fost declarat drept de Dumnezeu în privința aceasta, a recunoscut greșelile lui de odinioară și a primit iertare, acum Dumnezeu își amintește de multele lucruri bune, care s-au găsit în inima lui în timpul încercării, și le pune față în față cu fățărnicia celor trei prieteni.

Rodul adevăratei smerenii

Cât de deplin a fost Iov restabilit în părtășia cu Dumnezeu se arată cel mai clar în faptul că Elifaz a jertfit pentru sine și prietenii lui șapte tauri și șapte berbeci ca jertfă de ardere-de-tot și că Iov trebuia să se roage pentru ei.

Și pentru noi este instructiv să vedem acest rod al adevăratei smerenii. Credincioșii, care au păcătuit, după mărturisire și reînțoarcare arată deseori un timp o oarecare teamă, o rețineră în a ocupa din nou locul pe care l-au avut înainte între credincioși. Suntem convinși că o astfel de

atitudine este bună și mărturisește despre o conștiință sinceră. Însă pe de altă parte trebuie să remarcăm cât de desăvârșit iartă Dumnezeu păcatul. Ar trebui mai degrabă să întâmpinăm cu dragoste și încurajare pe astfel de credincioși rușinați, decât cu neîncredere și permanentă condamnare. Să ne gândim la comportarea tatălui față de fiul pierdut, cum el și-a deschis brațele, inima și casa, ca să primească pe cel reîntors. Cu siguranță fiul a stat cu teamă și rușine la acea masă de sărbătoare, însă fratele lui era de condamnat aspru, care cerea răzbunare în loc de har.

Este de asemenea remarcabil, că prietenii au trebuit să aducă o jertfă de ardere-de-tot. Noi ne-am gândi într-un astfel de caz mai degrabă la o jertfă pentru păcat. Probabil din aceasta avem voie să tragem concluzia că istoria lui Iov a avut loc înainte de darea Legii. În Lege sunt date prescripții exacte în legătură cu jertfa ce trebuie adusă pentru păcatele săvârșite. Înainte de aceasta este vorba numai despre jertfa de ardere-de-tot, ca la Noe (Geneza 8.20), la Avraam (Geneza 22.2) și la Iov. Felul în care Dumnezeu prescrie această jertfă de ardere-de-tot arată că ea trebuie să exprime o mărturisire solemnă a păcatului: „... ca nu cumva să vă fac după nebunia voastră; pentru că n-ați vorbit drept despre Mine, ca robul Meu Iov” (Iov 42.8).

„Sfârșitul Domnului” cu Iov

Cât de frumos este ceea ce urmează! „Domnul a întors captivitatea lui Iov, când s-a rugat pentru prietenii săi” (Iov 42.10). El nu întoarce numai pedeapsa pentru prietenii în urma rugăciunii lui Iov, ci eliberează și pe Iov însuși. Acesta s-a simțit captiv pe tot parcursul încercării lui și a exprimat astfel acest sentiment: „Îmi pui picioarele în butuci” (Iov 13.27). „Dumnezeu m-a înconjurat cu plasa Lui” (Iov 19.6). Mai târziu va recunoaște că nu Dumnezeu îl ținea prins, ci că el însuși era încurcat în propriile gânduri greșite.

Acum Dumnezeu i-a arătat har, și că inima lui era plină de har se arată în aceea, că el era imediat gata să arate har, prin aceea că s-a rugat pentru prietenii lui, pentru ei, cei care l-au rănit cel mai dureros.

În acest moment minunat al harului deplin, în timp ce fumul jertfei se înalță împreună cu rugăciunile unui om care se află deplin în părtășia lui Dumnezeu, Dumnezeu întoarce totul spre bine pentru Iov. El primește dublu din tot ce a posedat odinioară. Prin aceasta Dumnezeu voia să exprime pentru el și pentru toți credincioșii necesitatea inimii Sale de a ne binecuvânta și în exterior. Dacă păcatele noastre au fost iertate, atunci El Se gândește la binele pe care l-am făcut și îl răsplătește.

Așa S-a gândit Dumnezeu acum, că Iov a ținut cu tărie la El, atunci când încercarea cea mai vitregă a venit asupra lui, așa că însuși satan a fost rușinat. Într-adevăr după aceea Iov a trebuit să se cunoască pe sine însuși, dar primirea cu credință a tuturor suferințelor lui din mâna lui Dumnezeu a păstrat valoarea ei pentru Dumnezeu. Și aceasta era fără îndoială har de la Dumnezeu. Că Iov ținea cu tărie la Dumnezeu, aceasta a avut loc pentru că Dumnezeu nu l-a părăsit pe Iov. Dacă suntem drepiți și rămânem statornici, în ciuda a orice ar veni peste noi, aceasta este har, care ne face capabili pentru aceasta. Știm aceasta și o recunoaștem cu plăcere. Totuși rămâne pentru noi o îmbărbătare în viața noastră spirituală, că Dumnezeu vrea să răsplătească faptele noastre bune și nu le va uita, dacă avem mereu înaintea privirii

noastre, că credința precede faptele. Faptele noastre nu ne pot mântui, nu ne pot salva, nu pot îndepărta nici măcar un singur păcat. Dar dacă toate acestea au avut loc pe baza harului și au fost primite prin credință, atunci Dumnezeu cere de la noi fapte bune, pentru ca să fie exprimată și confirmată credința. Și cu aceste lucrări El leagă făgăduințele Lui minunate pentru viața de acum și viața viitoare.

Încercarea a părut desigur lui Iov nesuportabil de lungă, atunci când a îndurat-o. Dar cât de scurtă trebuie să fi fost ea în amintirea lui, când el a recunoscut mâna lui Dumnezeu în suferințe și s-a gândit în urmă la ele în viața lungă care a urmat după aceea. O viață de părtășie netulburată cu Dumnezeu său, plină de binecuvântări, în care totul s-a reîntors la el, tot ce a pierdut odinioară, prin aceea că posesiunile lui pământești s-au dublat și în care el deseori a avut în inima lui gândul înviorător al psalmistului: „*Este o clipă în mânia Sa, o viață în bunăvoința Sa*” (Psalmul 30.5).

Tradus de la: [Praktische Lehren aus dem Buch Hiob \(12\)](#)

Titlul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (12) Ein Leben in der Gunst Gottes“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1995, pag. 198 și următoarele.

Traducere: Ion Simionescu